

VALÉRIA O. LOOMIS

KARMA

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0382-4

VALÉRIA O. LOOMIS

KARMA

Korektúra a technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Kitlei Karol

Edícia: **MEA 2000 o. z.** - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0382-4

*Zákon přitažlivosti je neúplným vyjádřením
zákona karmy...*

OBSAH

Frank	5
Rumunsko, 1992	
Anabella	47
Francúzsko, 2020	
Elisabeth.....	76
Nemecko, 2000	
Kathy	110
Nemecko, 2000	
Natalie	131
Nemecko, 2020	
Elisabeth.....	145
Francúzsko, 2020	
Anabella	151
Francúzsko, 2020	
Natália	222
Francúzsko, 2020	
Frank	230
Rumunsko, 2020	
Anabella	260
Francúzsko, 2020	
Frank	269
Francúzsko, 2020	

Frank

Rumunsko, 1992

Tak ako zakaždým, i teraz sa Frank, keď prišiel domov zo školy, na chvíľu zhnusene zastavil pred starou železnou bránou, z ktorej sa odlupovala zelená farba a hrdza vytvárala veľké diery ako lieskové orechy. Keď ju otvoril, hlasno zavrzgala a zdalo sa, akoby už – už chcela vypadnúť z pántov, ktoré ju ako tak držali pokope. Asfaltový krátky chodník, ktorý viedol k domu bol popraskaný a cez praskliny tvrdohlavo vyrastala burina.

Hneď ako otvoril dvere na dome, ovanul ho zápach cigaretového dymu a výpar z alkoholu. Pohľad mu padol na zablatený koberec v malej predsieni. Pred pár dňami sa strhla búrka a všetko sa nanieslo dovnútra. Nikto sa nemal k tomu, aby ho vyčistil, ako sa nikto nemal ani k tomu, aby vyčistil toaletu, ktorá sa nachádzala v záhrade. Bola to asi metrová miestnosť postavená z dreva a ten smrad, ktorý z nej

vychádzal, sa nedal dlho vydržať. Lenže peniaze na jej vyčistenie neboli. Rovnako peniaze neboli ani na postavenie dôstojnej kúpeľne. Iba obyčajná železná sprcha, ktorá sa nachádzala na konci neudržiavanej malej záhrady, ktorá bola zarastená až po kolená trávou, burinou a rôznymi menšími kríkmi, ktorým Frank nepoznal meno. Nazýval ich večernými monštrami, pretože v noci v nich rozoznával rôzne tváre, ktoré sa otáčali k nemu a predstavoval si, že ho chcú oblapiť. Tajne dúfal, že sa im to v jeden deň podarí...

Ešte ani nedovŕšil šesťnásť rokov, ale nemohol zrátať koľkokrát za posledný rok pomýšľal nad tým, že odíde. Ale nemal kam ísť a nemal ani žiadne peniaze. Otca nikdy nepoznal, ale matka sa postarala o to, aby nemal núdzu v mužskom príklade. Iste, nevyberala si nikdy správne. Zakaždým sa jej výber končil plačom a hnevom, keď ju jeden z tých chlapov, ktorí si v dome v posledných mesiacoch podávali kľučku, jedného dňa na druhý opustil. Frank sa vôbec nečudoval, že s ňou ani jeden nezostal. Vedel, že to nebolo kvôli tomu, že nemali žiadne peniaze, že nielen farba

na bráne opadala, ale i omietka na dome, že v tých dvoch izbách a v jednej kuchyni bol stále neporiadok a smrad.

Odkedy sa pamätal, matka bola vášnivou alkoholičkou. Jej správanie voči ostatným ľuďom bolo pod úrovňou a vždy v ňom vyvolávalo hanbu. Veru, nielenže pochádzal z chudobnej rodiny, ale sám nevedel, či ju je vôbec možné nazvať rodinou.

Frank si po škole dal odbočku, len aby oddialil príchod domov. Zašiel na kraj blízkeho lesa, vyštveral sa na košatý strom a asi hodinu načúval zvukom prírody. Ale ak si myslel, že si matka nevšimne jeho absenciu, mýlil sa. Hneď ako vstúpil do kuchyne, vyštekla na neho:

„Kde si sa šmátral? Mal si byť doma už pred hodinou!“

„Zostal som po škole.“ - zaklamal.

Nebolo akceptovateľné, že by len tak sedel na strome a zabíjal čas ničnerobením.

„Čo si vyviedol?“ - matka vstala.

Frank vôbec nerozmýšľal. Povedal prvú vetu, ktorá mu prišla na rozum.

„Pobil som sa so spolužiakom.“

„Zase?“ - matka sa na neho vyčítavo zahľadela.

Troška sa zatackala, keď k nemu pristúpila bližšie, aby si ho lepšie obzrela.

„Nevidím žiadne znaky po bitke.“ - sucho skonštatovala.

Frank sa zahľadel do zeme.

„Navalil si mu poriadne?“ - zasmiala sa.

Frank sa prekvapil. Iba nemo prikývol, ale neodvážil sa pozrieť na matku.

„Ako správna matka... mala by som ťa potrestať. Lebo...“ - sadla si za malý kuchynský stôl a zapálila si cigaretu.

Keď vydýchla dym, pokračovala:

„Lebo biť sa nemá. Ale vieš čo? Dnes oslavujeme.“

Frank sa na ňu spýtavo pozrel, ale neodvážil sa opýtať, akú oslavu má na mysli.

„Pedro ma poprosil o ruku.“

Frank premýšľal. *Ktorý z tých mužov bol Pedrom?*

„Ani mi nezagratuluješ?“

„Gratulujem.“ - vyslovil sucho.

„Kedy bude svadba?“ - osmelil sa spýtať.

Matka mávla rukou.

„Ešte nemáme stanovený presný dátum.“

Frank bez slova podišiel k ošarpanej chladničke a nazrel dovnútra. Videl rôzne značky pív a jednu fľašu mlieka.

Obyčajne to bolo všetko čo mávali doma. Cez obedňajšiu prestávku v škole nejedával. Venoval sa učeniu. Nie preto, že by ho škola veľmi zaujímala, ale preto, lebo si nikdy nemohol priniest' nič na obed. Spolužiáci sa mu vysmievali, že je knihomoľom, ale bolo to stále lepšie, než by sa mu vysmievali pre chudobu. Vybral mlieko a privoňal k nemu. Rýchlo odvrátil hlavu.

„Je pokazené.“

Matka sa bez slova znova postavila a dotackala sa ku kuchynskej linke. Na hornej policičke stála sklenená fľaša a v nej ukryté peniaze. Frank sa pamätal na výprask, ktorý dostal, keď si raz dovoľil zobrať nejaké drobné, aby kúpil chlieb a maslo, pretože už nejedol dva dni. Odvtedy sa tých peňazí ani len nedotkol.

„Tu máš! Kúp si niečo pod zub.“ - matka mu podávala dvadsať leiov.

Frank sa prekvapene pozrel na peniaze.

„Kúpim ti niečo? Potrebuješ....?“

„Nie!“ - umlčala ho.

„Len chod'! A nevracaj sa do večera! Budem mať návštevu.“

Frank sa rýchlo pobral k vchodovým dverám. Predtým, ako ich však mohol otvoriť, sa samé dokorán otvorili, až Frank musel uskočiť. Vo dverách stál muž, ktorého ešte nikdy predtým nevidel.

„Ahoj chlapče! Kde je matka?“

Frank sa otočil, aby ukázal do kuchyne, ale muž nepočkal na odpoveď. Očividne poznal cestu. Frank pokrčil plecami. Bez slova sňal nákupnú tašku z klinca na stene a pobral sa do obchodu.

Po ceste premýšľal, čo kúpi z peňazí, ktoré mu matka dala.

Nepohrozila mu, aby neminul všetko. V mysli si predstavoval

rumunské mititei, hovädzie mäso s cesnakom a rascou opečené na oleji a ako dezert pateuri, slané šatôčky plnené syrom, ktoré patrili medzi jeho obľúbené. Až mu sliny začali tiecť.

Vytiahol z vrecka dve desať leiové bankovky a pozrel sa na ne. Ešte ich aj zodvihol proti slnku, akoby skúmal ich pravosť. Neskúmal ju však. Prezeral si ich, lebo vedel, že dlho ďalšie neuvidí.

Žalúdok sa ozval a ten zvuk ho primäl vložiť bankovky naspäť do vyšúchaného vrecku starých džínsov. Pridal do kroku. Obchod bol vzdialený na presných osemnásť minút pokojnej chôdze. Mal to vyrátané už roky. Od toho okamihu, čo ho matka ako päťročného prvýkrát poslala samého do obchodu. Keď sa však vrátil domov, predpokladala, že sa niekde túlal. Márne jej tvrdil, že nebol nikde, iba v obchode. Dostal nezaslúžený výprask, na ktorý sa pamätal doteraz. O pár týždňov neskôr, keď ju odprevadil do obchodu, presne odrátal čas na starých náramkových hodinách, ktoré mu boli veľké, ale boli jediné, ktoré ho spájali s biologickým otcom.

Frank neprítomne vošiel do potravín. Namiesto toho, aby si kúpil riadny obed, zastavil sa pred slanými šatôčkami, chvíľu sa na ne zadíval a potom naložil do nákupnej tašky chlieb, maslo a mlieko. Keď už chcel zaplatiť, oči mu znova zabehli ku slaným šatôčkam a nohy sa sami od seba rozbehli ich smerom. Rýchlo, akoby konal niečo protizákonné, vložil do nákupnej tašky dva šatôčky a so sklonenou hlavou podišiel ku pokladnici.

Ľudia sa v dedine navzájom veľmi dobre poznali. Každý vedel, kto je matkou Franka. Lepšie povedané, polovica mužov poznala jeho matku dôverne a polovica žien z dediny ju nenávidela. Tá druhá polovica oboch pohlaví ňou pohrdala a z ďaleka ju obchádzala. Keď ju stretli, otočili hlavou druhým smerom. Niektorí si aj odpluli. A Frank to všetko videl a precíťoval.

Starší pán Madaras, ktorému patrili jediné potraviny v dedine, mal vždy pár milých slov pre Franka. Pamätal sa na vlastné detstvo, keď nakupoval salámu v podpultovom predaji, ale namiesto gramov, si vždy vypýtal iba päť plátkov.

Na viac nebolo dostatok peňazí.

„Bude to deväť šesťdesiat.“

Frank mu podal bankovku a počkal, kým mu pán Madaras vydá drobné.

„Ako sa máš, kamarát?“ - spýtal sa Franka.

Frank pokrčil plecami a vložil vrátené peniaze do vaku nohavíc.

Obchodník sa poobzeral. V predajni nebol nikto okrem nich.

Sklonil sa pod pult a vybral čokoládu. Podal ju Frankovi.

Frank sa prekvapil. Starší muž mu kde – tu dal cukrík, jablko, za hrst' orechov, ale nikdy nie celú čokoládu.

„Je to dar. A dar sa neodmieta.“ - usmial sa majiteľ predajne.

Vedel, akí ľudia dokážu byť zlí. Mnohý z nich nerozumeli situácii, v akej sa Frank nachádzal a odcudzovali ho za správanie matky.

„Ďakujem, pán Madaras!“ - Frank sa zdvorilo poďakoval a vd'ačne si od neho zobral čokoládu.

Na chvíľu však zaváhal. Premýšľal, či ju vložiť do tašky.

„Ja by som ju ukryl na nejaké bezpečné miesto, kde ju nikto nenájde.“ - navrhol pán Madaras a zdôraznil slovo - „nikto“.

Frank sa usmial a skryl čokoládu do košele, ktorú mal zapásanú v nohaviciach.

„Len nech sa ti úplne neroztopí, kým prídeš domov.“ - usmial sa majiteľ potravín.

Frank vybral čokoládu a dal ju do tašky medzi mlieko, chlieb a šatôčky.

„Tak, chlapče! To je lepšie. Stačí, ak ju schováš do košele tesne pred príchodom domov.“

Zvonček nad dverami zaštrngal a oznámil príchod ďalšieho zákazníka. Pán Madaras okamžite zanechal Franka a odišiel sa venovať mužovi, ktorí síce nebol boháčom, ale mal čisté oblečenie. Nie ako Frank.

Frank sa pobral bez slova von, iba čo zvonček namontovaný nad dverami oznámil, že sa dvere otvorili, ale tento krát nikto nevošiel. Pozrel sa na náramkové hodiny. Matka povedala, aby sa nevracal do tmy. Zamieril teda znova do blízkeho lesa. Ako dieťa sa neustále spytoval matky, prečo nemá otca ako ostatné deti, ale nikdy mu nedala jasnú odpoveď. Zakaždým iba vyštekla:

„Niekde sa túla!“

A Frank sa prestal pýtať. V tom čase bol príliš mladým na to, aby pochopil, že matka strieda mužov podľa toho, kto bol viac ochotnejší zaplatiť jej účty alebo nový kabát, ktorý práve videla vo výklade obchodu. Ako sedemnásťročná bola krásna a veľmi obľúbená medzi opačným pohlavím. Bola však veľmi chudobná. Mala sny ako ostatné dievčatá v jej veku. Stretnúť princa na bielom koni, vydať sa za neho, žiť v rozprávkovom zámku a porodiť mu deti. Lenže príliš skoro si uvedomila, že ten princ navštevuje iba princezné. Netrvalo dlho a v malej dedine sa rýchlo roznieslo, že je radodajkou. Nočné zábavy a nesprávni muži zapríčinili, že začala holdovať alkoholu. Lenže zostala tehotná. Čakala dieťa od ženatého muža, Franciszeka, ktorý keď prišiel naposledy, zanechal jej iba zlomené srdce a svoje náramkové hodiny. „Chcem hovoriť s Franciszekom!“ - otvorila dvere na kanceláriu autodielne, kde mala láska jej života pracovať. „Povedzte mu, že je tu Viorica. Je to sùrne.“ - adresovala svoju poznámku mladej žene za pultom, ktorá prijímala objednávky.

Žena si ju premerala. Jej make-up sa rozťiekol a červená farba na nechtoch sa olupovala a odhaľovala špinu pod nechtami.

„Pán Franciszek tu nie je.“ - odpovedala pokojne.

„Akože tu nie je? Robí tu. Nie?“ - spýtala sa Viorica.

Pracovníčka sa musela mierne odvrátiť. Vioricin dych páchol od alkoholu.

„Má dovolenku.“ - vyslovila premýšľajúc, čo môže mať taký urastený muž ako Franciszek spoločné s touto ženou.

„Takže dovolenku!“ - prekvapila sa Viorica a hneď sa zvrtila na opätku.

Na chvíľu stratila balans, ale podarilo sa jej ho rýchlo získať naspäť. Vedela, že Franciszek býva iba kúsok od dielne. Ako najdôstojnejšie vedela, vykráčala z miestnosti a zamierila k jeho domu.

Videla ho už z druhej strany cesty. Práve sa niekam chystal s manželkou a asi dvojmesačným bábätkom na rukách.

Vzkypela v nej zlosť. Ani sa neobzrela, či je voľný priechod.

Stúpila na križovatku. Počula ako jedno z áut náhle zabrzdilo. Franciszek sa pozrel jej smerom a láskyplný výraz

na jeho tvári sa zmenil na vydesený. Viorica pridala do kroku. Bola ako fúria. Tesne pred rodinou zastala, hodila rýchly pohľad na jeho manželku a vylepila mu facku. Nato sa bez slova otočila. Počula, že sa Franciszek snaží vysvetliť manželke celú situáciu.

„Bláznivá ženská... nepoznám ju.“

To nemal povedať. Viorica sa znova otočila a pristúpila k Franciszekovi. Snažil sa ju poslať preč, ale striasla jeho ruky a skríkla:

„Takže ma nepoznáš? Navštevoval si ma každú stredu a v piatok, keď si doma zaklamal, že musíš nadčasovať!“
Z očí jej priam sršali blesky.

„Gratulujem k bábätku!“ - pozrela sa na ženu vedľa neho.
„Čoskoro sa vaša rodina rozrastie!“ - ukázala na svoje brucho a potom bez slova so škodoradostným úsmevom odkráčala.

Myslela si, že ju Franciszek bude hľadať, ale nestalo sa tak. Dni prechádzali za dňami, menili sa do týždňov. Viorica sa dopočula, že sa rodina presťahovala do hlavného mesta.

Hovorilo sa, že Franciszek dostal lukratívnu pracovnú ponuku, ale ona sa nemohla striasť pocitu, že to bolo kvôli nej. Počiatočný smútok časom vystriedala zatrpknutosť, a keď sa Frank narodil, Viorica musela denne čeliť spomienke na stratenú lásku, ktorú jej pripomínali oči jej syna.

Frank zamieril ku vyvalenému konáru stromu. Sadol si na neho, vytiahol šatôček a pomaly sa do neho zahryzol. Bol čerstvý a sladký. Nepamätal sa, kedy ho jedol naposledy. Rovnako si iba ťažko spomenul, že i teplý obed mal naposledy pred pár mesiacmi na oslave spolužiakových narodenín. Jeho matka pripravila nielen zákusky, ale aj mititei. Presne taký ako robila jeho starká, kým žila. Umrela však v deň Frankových dvanástich narodenín. Bol posledným, kto s ňou hovoril a posledným, kto ju videl živú.

„Frank, sľúb mi, že sa nikdy nevzdáš a budeš bojovať o lepší život.“ - poprosila ho na smrteľnej posteli.

Slzy sa mu rinuli po tvári, keď jej to so stiahnutým hrdlom sľúbil. Starká zdvihla roztrasenú ruku a pohladila ho po tvári. Následne jej ruka padla bezvládne na posteľ.

Sekunda, keď vydýchla, sa zdala byť večnou. Frank cítil, akoby sa zastavil čas. Iba tam sedel, nevedel koľko hodín prešlo, kým nenastala tma a ešte stále plakal, keď matka pred polnocou dorazila domov. Starká už bola studená.

Frank zjedol obe šatôčky. Vytiahol čokoládu a opatrne ju rozbalil. Odlomil kúsok. Keď pocítil tú úžasnú arómu kakaa a mlieka, na tvári sa mu rozšíril úsmev. Keby mal peniaze, kúpil by stovky čokolád a stovky šatôčok!

Myšlienky mu znova zabehli ku spolužiakovi. Keď ho Frank pár dní po oslave narodenín pozval k nim domov, matka bola už opitá. Chlapca bezdôvodne vyhodila s jednoduchým ospravedlnením, že Frank musí nasekať drevo na zimu a nemá čas na kamarátov. Odvtedy ho Cristian obchádzal. Frank mu to nezazlieval. Cristian mal milujúcich rodičov, ktorí so svojimi deťmi – Cristianom a Cristinou zaobchádzali ako s najväčšími pokladmi. Tak ako sa jeho matka k nemu nikdy nesprávala. Jediná osoba, ktorá mu dala pocítiť, že je hodný života, bola jeho stará matka.

Frank si povzdychol a ukryl nedojedenú čokoládu do košele. Už sa zmrákalo. Vyložil si tašku na rameno a pobral sa domov.

Keď otvoril dvere, počul tichý smiech vychádzajúci z matkinej spálne. Ako najtichšie vedel, vyložil nakúpené potraviny v kuchyni. Mlieko dal do chladničky, chlieb uložil do chlebníka a prázdnu tašku zavesil na klinec. Mimovoľne sa dotkol čokolády a pobral sa do svojej izby.

Keď za sebou ticho zatvoril dvere, vytiahol čokoládu a schoval ju pod vankúš. V tej chvíli začul približujúce sa hlasy, až matka skríkla:

„Frank, si doma?“

Frank vyšiel z izby a zastal pred matkou.

„Kúpil som chlieb, mlieko a...“

„To je Pedro. Stretol si ho, keď si odchádzal.“ - skočila mu do reči matka a predstavila svojho vyvoleného.

Ten iba prikývol na pozdrav a otvoril chladničku, akoby bol doma. Vybral chlieb, ktorý Frank práve kúpil a začal ho krájať.

„Pedro ti našiel prácu. Nastúpiš o mesiac.“

Z polootvoreného balíka cigariet vytiahla jednu a zapálila si ju. Silno vtiahla smrtiacu látku do pľúc a pomaly vydýchla vyváraúc obláčik kruhu. Zasmiala sa svojmu dielu. Vzala popolník, v ktorom bolo plno ohorok a popola. Hneď pri prvom kroku sa časť z neho vysypala na koberec. Frank sledoval popol, na ktorý matka nedbanlivo stúpila bosou nohou. Viorica položila popolník na stôl, na ktorom bola už nie jedna kruhová šmuha po fľaši. Pri tom pohybe sa časť popola znova vysypal. Ani sa nezapodievala, aby ho utrela. Upratovanie nikdy nebolo jej prednosťou. Jej vlastná matka ju kde – tu donútila utrieť prach a povysávať, ale vysávač sa dávno pokazil a prach sadol na všetko odkedy starká umrela. Až keď sa znova otočila k synovi, uvidela na jeho tvári prekvapený výraz.

„Snáď si nemyslel, že budeš chodiť naďalej do školy?

Príchodom tvojej sestry,“ - pohladila si brucho - „budeme potrebovať viac peňazí.“

„Sestry?“ - prekvapil sa Frank.

„Áno, budeš mať súrodenca.“ - matka sa zoširoka usmiala a odhalila žlté zuby.

Frank neodpovedal.

„Teda neviem, či to bude dievča alebo chlapec, ale mám podozrenie, že to bude dievča.“ - veselo sa zasmiala očividne znova povzbudená alkoholom. Potom pokračovala:

„Prest'ahujeme sa k Pedrovi. Má väčší dom. Tento nám bude už malý.“ - ukázala dookola.

Zobrala odkrojený kus chleba a natrela na neho maslo.

Rovnako ten pohyb zopakovala s druhým, tretím, i štvrtým oválom. Pedro vybral tanier zo skrinky, naložil na neho chleby a obaja sa bez ďalších zbytočných slov pobrali do spálne nechajúc otvorené dvere na chladničke.

Frank ich zatvoril. Chvíľu bol v šoku z náhlej noviny, ktorú matka práve zvestovala. Bude mať súrodenca... Chlapca či dievča, ktoré bude mať iného otca. Bude Pedro stále súhlasiť, aby s nimi žil? Predpokladal, že matka by pri ňom nestála, ak by sa ho Pedro túžil zbaviť. Kam pôjde?

Z vrecku nohavíc vybral drobné a načiahol sa za sklenenou

fľašou. Otvoril príklop a zrátal peniaze, ktoré boli vo fľaši. Stodvadsaťpäť leiov a pár drobných. Vložil peniaze naspäť. Nepridal však tie, ktoré mu zostali z nákupu.

Prišiel čas rozlúčky so školou. Rodičia prinášali kytice svojim deťom a bolo vidieť, že sú pyšní. Iba Frank stál v kúte sám, kým sa ostatní rozprávali medzi sebou a plánovali, kam pôjdu ďalej do školy. Ešte v to poobedie mu matka nakázala, aby pobalil potrebné veci z kuchyne, obývačky a z vlastnej izby. Ani sa ho nespýtala na posledný deň v škole. Frank si utrel blúdivú slzu. Pedro priniesol štyri veľké krabice a Frank mal teraz čo robiť, aby do nich niečo naukladal. Nemal čas smútiť.

Otvoril skrinku v kuchyni a znova ju zatvoril, aby otvoril ďalšiu. Povzdychol si. Taniere boli nalomené, ušká takmer na všetkých hrnčekov odlomené, príbory staré, panvice zanesené od prachu a hrdze a sklenené poháre špinavé. Na pitie

používali zavárané menšie fľaše, lebo boli silnejšie. Matka si chránila tých pár pohárov, ktoré zdedila po vlastnej matke pre lepšie časy, ako vravievala. Nakoniec sa Frankovi podarilo ako tak naložiť jednu plnú krabicu, na ktorú napísal:

- kuchyňa.

Presunul sa do obývačky a naložil do ďalšej krabice drobnosti, ktoré predpokladal, že sa matke zídu. Boli to pamiatkové predmety po starej matke, albumy, ktoré radšej ani neotvoril. Nechcel sa rozcítiť. Zatvoril krabicu a napísal na ňu: - obývačka.

Vo svojej chudobnej izbe nemal takmer nič, čo by mu prirástlo k srdcu. Všetko cenné čo mal, bola iba fotografia starej matky a atlas sveta v knižnej podobe, ktorý bol síce už natrhnutý, ale Frank ho úhládne zlepil, aby z neho nevypadávali listy a vyrovnal natrhnuté strany. Atlas patril ešte starému otcovi, ktorý mal dobrodružnú povahu a často nechával doma svoju manželku s pár mesačnou dcérou, aby sa o mesiac úplne vyčerpaný a pochudnutý vrátil naspäť. Starká ho vždy poriadne vyhrešila, ale aj vykrmila, ako sa

dozvedel z milých historiek, ktoré mu rozprávala predtým, ako ochorela a prestávala spoznávať ľudí naokolo. Uložil mapu do krabice a prešiel rukou po fotografii. Zo skrine s ohnutými dverami vytiahol hrubý pulóver, zabalil do neho fotografiu a nežne ju položil do krabice. Nechcel risknúť, že sa sklo nalomí. Pridal ešte pár nohavíc, ďalší hrubý pulóver, tri kockované košele, spodné nohavice, tričká, čiapku, rukavice, na ktorých palci bola diera a šál. Zatvoril krabicu a napísal: - detská izba.

„Frank!“ - skríkla matka.

Trhol sa a pobral sa za hlasom prichádzajúcim z kuchyne.

„Zabalil si aj tie modré deky?“

„Tie, na ktorých sú diery po moloch?“ - spýtal sa Frank.

Matka sa rozpačito pozrela na Petra.

„Ale prosím ťa, že diery po moloch!“ - pohuckala s ospravedlnením syna do obývačky.

„Zbláznil si sa!“ - sykla.

„Čo som urobil?“ - Frank nerozumel.

„Čo si urobil?! Nemôžeš takto hovoriť pred Pedrom. Mal by si sa tešiť, že nás prichýli u seba a môžeme sa dostať preč z tohto...“ - roztvorila ruky - „...z tohto miesta!“

Frank mlčal.

„Tak kde sú tie modré deky?“

Frank vystúpil na hnedé ošúchané kreslo a otvoril vrchnú skrinku. Vytiahol dve deky, ale jedna sa mu vyšmykla z ruky a padla na zem.

„Nemehlo!“ - vyhrešila ho matka znova.

Zdrapla deku a uvidela na nej tri veľké diery po moliach.

Pozrela sa na syna a strčila mu deku do ruky.

„Rýchlo ju vráť na miesto!“

Nato dôstojne odkráčala z izby.

„Hovoril som ti to.“ - zamrmal Frank.

„Nepotrebujeme tie deky. Neviem, čo som si myslela. Vôbec sa mi nepáčia.“ - počul, keď zoskočil z fotelky.

„Tak toto bude všetko?“ - spýtal sa Pedro.

„Toto bude všetko Frank?“ - zakričala matka.

„Ešte budem mať jednu krabicu. Nestihol som všetko naukladať zo svojej izby.“ - zaklamal a ani nevedel prečo.

Celý jeho majetok bol zabalený v tej jedinej krabice, ktorá stála v strede detskej izby.

„Mládež!“ - matka sa zachechotala vo chvíli, keď Frank vykukol z dverí.

„Dobre, teda zoberiem tieto dve a tú jednu nabudúce.“ - ozval sa Pedro.

„Ďakujem, láska.“ - Viorica ho náruživô pobozkala.

Frank sa odvrátil. Pedro mu bol nechutný, ale nebol to on, komu sa musel páčiť ten vysoký, ale pupkatý, fúzatý, čiernovlasý a neustále červenolící štyridsiatnik.

Keď sa ich pery odpojili, matka sa spýtala:

„Prídeš dnes večer?“

„Zajtra. Potrebujem ešte vybaviť nejaké veci okolo našej svadby.“ - Pedro žmurkol a matka ho znova vášnivo pobozkala.

„Neviem sa dočkať. Bude to najkrajší deň môjho života.“ - zaštekotala ako vtáčik.

Pedro schytil krabicu do jednej ruky, do druhej vzal smetné vrečko. Viorica mu otvorila dvere a so slovami: